

[Steincke.]

Modstand, havde netop tilbagevirkende Kraft, og den havde det bl. a. af den Grund, at der ikke var noget normalt Menneske, som ikke vidste, hvor modbydelige disse Sædelighedsforbrydelser mod Børn er; men bortset derfra er Princippet i Almindelighed naturligvis rigtigt, vel at mærke i et Rets-samfund, men det er jo netop Mangelen af et saadant gennem flere Aar, der nu har tvunget os til at give Straffeloven tilbagevirkende Kraft, og vi er derfor enige med den højtærede Justitsminister, naar han i sin Forelæggelsestale, Folketingstidende Sp. 114, sagde og i Dag gentog her:

„Enhver Lovgivning har sin sidste Begrundelse i Retsfølelsen, og det vilde være mere krænkende for Retsfølelsen, om saadanne alment fordømte Forbrydelser, som vi har været Vidne til, ikke skulde medføre de alvorligste Følger, end det vilde krænke Retsfølelsen, at ny Lovhjemmel nu gives med tilbagevirkende Kraft.“

Dette sidste sker jo ogsaa kun og alene, fordi de lovgivende Myndigheder har været forhindret i at optræde, før det sker nu, over for Forbrydelser, hvis Grovhed og Landsskadelighed stod enhver Dansk klart.

Men naturligvis gælder det saa omvendt ogsaa og ikke mindst for en Lov, der hjemler Dødsstraf og har tilbagevirkende Kraft, at denne Lov maa være klart affattet og kun maa omhandle Forbrydelser, der efter deres Karakter under de særlige Forhold, hvorunder de er begaaet, af ethvert normalt dansk-tænkende og danskfølende Menneske betragtes som grove. Dette Hensyn er taget ved, at Minimumsstraffen er 4 Aars Fængsel. Man har her over for udtrykt Frygt for, at en Del Forbrydere vilde gaa fri, fordi der i mange Tilfælde ikke vilde blive rejst Tiltale ud fra den Betragtning, at det, vedkommende havde begaaet, sikkert ikke af Domstolene vilde blive takeret saa højt som til 4 Aars Fængsel. Jeg ser nok, at Folketingets Udvalg, trods Spørgsmaalets Drøftelse i samme, ikke har stillet Ændringsforslag, og jeg tror ogsaa efter moden Overvejelse, at Bestemmelsen er rigtig, men jeg vil dog forbeholde mig at høre den højtærede Justitsministers nærmere Udtalelser om dette Spørgsmaal enten her i Salen eller i det Udvalg, som vi vil foreslaa nedsat efter Diskussionens Afslutning.

I Forbindelse med de nævnte og ikke mindst det sidstnævnte Spørgsmaal rejser sig et andet eller altsaa rettere et fjerde Spørgsmaal: Er det rigtigt at lade denne Straffelov virke tilbage paa Handlinger begaaet i Tiden efter 9. April 1940, ganske

vist med særlig Hensyntagen til Tiden efter 29. August 1943, eller burde man ikke snarere i Betragtning af de paa mange Maader vidt forskellige Forhold før og efter Regeringens og Rigsdagens faktiske Brud med Besættelsesmagten sætte Skæringspunktet ved den 29. August 1943 og omvendt kun under særlige Omstændigheder ligestille Handlinger begaaede mellem 9. April 1940 og 29. August 1943 med de senere begaaede? Der er dog fra alle Synspunkter set en væsentlig Forskel paa den Tilstand, hvor der i Kraft af en saakaldt Overenskomst mellem Tyskland og Danmark — ganske vist en Overenskomst, som var paatvunget os efter et regulært Overfald — var et dagligt Samarbejde mellem de ordinære danske Myndigheder og de tyske, og paa den Tilstand, der opstod den 29. August 1943, da Konge, Regering og Rigsdag ophørte at fungere, da Hæren og Flaaden blev afvæbnet, og da nazistiske Undertrykkelses- og Voldsmetoder bredte sig fra Dag til Dag. Efter den Dato kunde intet normalt Menneske her i Landet være i Tvivl om, at der i hvert Fald *de facto* raadede Krigstilstand mellem Danmark og Tyskland. Vil man ikke ved at sætte Skæringspunktet saa tidligt som ved 9. April 1940 kaste en Mistanke paa alle dem eller os, som uanset deres Sindelag maatte arbejde sammen med Tyskerne her og dér, maatte finde sig i baade det ene og det andet, hvis man ikke vilde udsætte sig for endnu langt grovere Overgreb, bl. a. for et hjemligt Naziststyre og det, vi dengang kaldte „norske Tilstande“, og vil man ikke samtidig fremkalde forløren Selvretfærdighed med Skadefryd og Tilbøjelighed til Klapjagt, netop fra deres Side, som aldeles ikke for deres eget Vedkommende har været ude for det faktiske og moralske Pres, som mange af vore Myndigheder har været? Det er jo et Spørgsmaal.

Mod den sidste Betragtning taler dog, saa vidt jeg kan se, at Loven netop ved sine Strafferammer og sin hele Formulering viser, at den kun tilsigter at ramme dem, der før 29. August 1943 gjorde sig skyldig i Forbrydelse mod deres Land, dem, som fra ethvert dansk Synspunkt set har handlet groft uforsvarligt; og ingen kan jo alligevel se bort fra, at vi lige fra den 9. April 1940, da det brutale Overfald paa Landet skete, maatte nære den største Mistro til, og i Virkeligheden ogsaa en fjendtlig Stemning over for den nazistiske Stormagts Hensigter med os og med vort Land. Men dertil kommer, at den højtærede Justitsminister selv fremhævede Bestemmelsen i Lovfor-